

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Duchon Balázs ügyvéd (I. rendű felperes jogi képviselőjének címe) által képviselt I. rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I.r. és a Dr. Duchon Balázs ügyvéd (II. rendű felperes jogi képviselőjének címe) által képviselt II. rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II.r. felperes által a Csányi, Rátkai & Zala Ügyvédi Iroda (I. rendű alperes jogi képviselőjének címe; ügyintéző: dr. Csányi Gábor ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I.r., a Papp-Kalász-Tóth Ügyvédi Iroda (II. rendű alperes jogi képviselőjének címe; ügyintéző: dr. Tóth Károly ügyvéd) által képviselt II. rendű alperes neve (korábbi neve: ...; II. rendű alperes címe; korábbi címe: ...) II.r., dr. Remenyik Ernő ügyvéd (III. rendű alperes jogi képviselőjének címe) által képviselt III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III.r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 31. napján kelt 22.G. 40.163/2004/75. számú ítélete ellen a felperesek 76. számú (78. szám alatt indokolt), az I.r. alperes 77. számú fellebbezése folytán a 2007. október 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy külön felhívásra fizessenek meg az állam részére egyetemlegesen 900.000 (kilencszázezer forint) Ft feljegyzett másodfokú eljárási illetéket.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen 15 napon belül fizessenek meg a II. és III. rendű alpereseknek személyenként 390.000 (háromszázkilencvenezer forint) Ft másodfokú perköltséget.

Felperesek és I. rendű alperes a saját költségeit maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított irányadó tényállás szerint a II.r. felperes az ... Vállalat átalakulásával jött létre 1992-ben, majd 1994-ben szétválással alakult ki I.r. felperes. A hrsz.-ú ingatlan 1997-ben megosztásra került és a rajta levő jelzálogjog a .../1, .../2 és a (perbeli) .../3 számú ingatlanra került átvezetésre.

A felperesek és P.M., valamint családtagjai 1999. május 24-én megalapították az I.r. alperesi szövetkezetet, melybe a felperesek - többek között - a .../3 hrsz. ingatlant apportálták. Az I.r. alperes megalakulását követően Fiat márkakereskedőként üzemelt, és 2001. évben 1 milliárd forint árbevétele volt. A Fiat márkakereskedői szerződés 2002-ben megszűnt, így I.r. alperes forgalma 3-4 millió forintra csökkent, majd 2002. őszétől folyamatos likviditási nehézségekkel küzdött.

Az I.r. és II.r. felperes 2000. augusztus 25. napja kezdő időponttal felszámolás alatt áll.

2003. március 13-án I. és II.r. alperesek kölcsönszerződést kötöttek, mely alapján a II.r. alperes 15 M Ft kölcsönt nyújtott I.r. alperes részére. A kölcsön 2003. április 7. napján járt le. Az I.r. alperes 2003. március 13-án vételi jogot engedett a II.r. alperes részére a perbeli ingatlanra. A szerződésben az ingatlan vételárát 15 M Ft + áfa összegben határozták meg, és rögzítették a felek, hogy az ingatlan-nyilvántartásban 17.455.000 Ft, 67.050.000 Ft, illetve 13 M Ft erejéig bejegyzett jelzálogjogok terhelik az ingatlant. A felek abban állapodtak meg, hogy a II.r. alperes a vételi jogot akkor gyakorolhatja, ha az I.r. alperes a kölcsönszerződésben foglaltaknak nem tesz eleget.

A II.r. alperes 2003. április 14-én gyakorolta vételi jogát, mert az I.r. alperes a kölcsön visszafizetésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget. A földhivatal II.r. alperes tulajdonjogát a perbeli ingatlanra vétel jogcímén bejegyezte. A perbeli ingatlan tehermentesítésre került, majd II.r. alperes a tulajdonjogot 2003. szeptember 1-jén III.r. alperesre ruházta át.

Az I.r. alperes 2004. február 17-i kezdő időponttal felszámolás alatt áll, a felszámolási eljárás megindításának közzétételére 2004. március 25. napján került sor a Céglőnyben.

A felperesek 2004. április 22-én jelentették be az I.r. alperes ellen folyamatban lévő felszámolásba hitelezői igényüket (I.r. felperes 7.300.000 Ft és járulékai összegben, II.r. felperes 9.233.000 Ft és járulékai összegben).

A felperesek 2003. szeptember 17-én benyújtott, a Ptk. 215.§ (1) bekezdésére alapított keresetükben kérték annak megállapítását, hogy az I. és II.r. alperes között a ...i külterület .../3 helyrajzi számú ingatlanra 2003. március 14. napján létrejött és a tulajdoni lapra bejegyzett vételi jogot biztosító szerződés érvényesen nem jött létre, mivel a tagok beleegyezése nélkül a szövetkezet elnöke nem volt jogosult a szerződést aláírni. Perbeli legitimációjukat arra alapították, hogy az I.r. alperesi szövetkezet tagjai.

A bíróság a felperesek kérelmére a per megindításának tényét az ingatlan-nyilvántartásban feljegyezni rendelte.

A felperesek a 2004. július 12. napján módosított kereseti kérelmüket I.r. alperes hitelezőiként terjesztették elő. Elsősorban a Ptk. 202.§ alapján kérték a vételi jogot alapító szerződés érvénytelenségének megállapítását, annak uzsorás volta miatt, másodlagosan feltűnő értékaránytalanság miatt a Ptk. 201.§ (2) bekezdése, 235.§ (2) bekezdése alapján.

A felperesek 2005. május 20-án perbe vonták a III.r. alperest és kérték megállapítani, hogy a II. és a III.r. alperesek között létrejött, a perbeli ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés érvénytelen, mert a II.r. alperes nem volt tulajdonosa az adásvételi szerződés megkötésekor az általa eladott ingatlanoknak.

A felperesek 2005. augusztus 19-én előterjesztett végleges kereseti kérelmükben elsődlegesen az I. és a II.r. alperesek között 2003. március 13-án kötött - vételi jogot alapító - szerződés Ptk. 207.§ (5) bekezdés szerinti színleltségének megállapítását kérték előadva, hogy a szerződés valójában követelést biztosító jelzálogszerződést leplez. A felek között az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló akarat hiányzott, a vételár fiktív volt, amely teljesen azonos volt a nyújtott kölcsön összegével, a felek nem törekedtek az ingatlan valós forgalmi értékének a meghatározására. Álláspontjuk szerint a felek valós ügyleti akarata jelzálogjog alapítására irányult.

Másodlagos keresetükben a Ptk. 200.§ (2) bekezdésében foglaltak és a Ptk. 202.§ alapján kérték megállapítani a kölcsönszerződés és az azt biztosító vételi jogot alapító szerződések érvénytelenségét azok uzsorás volta miatt, különös figyelemmel arra, hogy a II.r. alperes elszámolási kötelezettség nélkül szerezte meg az I.r. alperes - az általa felvett kölcsön összegét lényegesen meghaladó értékű - ingatlanának tulajdonjogát.

Harmadlagos kereseti kérelmüket a Ptk. 201.§ (2) bekezdésére alapították, melyben feltűnő értékaránytalanságára tekintettel kérték a vételi jogot alapító szerződés érvénytelenségének megállapítását. Előadták, hogy a felpereseket, mint hitelezőket az I.r. alperes felszámolását elrendelő végzés közzétételének - 2004. március 25. - napjától számított 90 napon belül törvény által biztosított megtámadási jog illette meg, és keresetüket már jóval a törvény által biztosított megtámadási határidő megelőzően előterjesztették. A perbeli legitimációjukat hitelezői minőségükre alapították.

A bíróság a perbeli ingatlan adásvétel időpontjában fennálló forgalmi értékének meghatározására két igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki. **I. szakértő** az ingatlan tehermentes forgalmi értékét 38 millió forintban állapította meg az adásvétel időpontjában, a terhekkel figyelembe vett piaci ingatlanforgalmi értéket pedig 23 M Ft-ban. **II. szakértő** ingatlanforgalmi igazságügyi szakértő a perbeli ingatlan szabadpiaci forgalmi értékét tehermentesen szintén 38 millió forintban jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása után a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte a felpereseket perköltség viselésére. Határozata

indokolásában a felperesek perbeli legitimációjával kapcsolatban megállapította, hogy hitelezői minőségük megalapozza jogi érdekeltségüket, ezért a semmis szerződés érvénytelenségére hivatkozhatnak.

A kereseti kérelmeket érdemben vizsgálva az elsődleges kereseti kérelem (színlelt szerződés) tekintetében megállapította, hogy a felperesek által e körben hivatkozott tényállás nem alkalmas a vételi jog alapítására vonatkozó szerződés színlelt voltának megállapítására. Az I. és II.r. felperesek azon nyilatkozata, hogy nem adásvételi szerződés, hanem kölcsön nyújtása volt a felek célja, nem jelenti azt, hogy a kölcsönszerződés biztosítékaként megkötött vételi jog alapítására vonatkozó szerződés helyett a szándékuk ténylegesen jelzálogjog alapítására vonatkozott volna.

A másodlagos kereseti kérelemmel (uzsorás szerződés) kapcsolatosan a Ptk. 202.§-ban foglaltak tükrében arra az álláspontra jutott, hogy az I.r. alperes kihasználására alkalmas előnytelen gazdasági helyzet fennállt. Az I.r. alperes egyre nehezedő likviditási helyzetben volt, mely a II.r. alperes számára felismerhető volt, azonban a szerződés uzorás jellegének megállapításához szükséges másik feltétel, azaz a másik fél helyzetének kihasználása nem volt megállapítható. A bíróság hangsúlyozta, hogy az I.r. alperes a kölcsönből munkabért fizetett és olyan hitelt is törlesztett, amely tartozásért kezességet is vállalt, és ingatlant terhelte meg. A bíróság álláspontja szerint nem került sor aránytalan előny kikötésére, mivel a felek kifejezetten rögzítették a szerződésben, hogy a vételár megállapításánál figyelembe vették az ingatlan terheit is és az ingatlan tehermentesítésére a II.r. alperes összesen 22.254.963 Ft-ot kifizetett. A bíróság a perben beszerezett két egybehangzó szakértői vélemény alapján a kikötött vételár aránytalanságát nem látta megállapíthatónak.

A Ptk. 201.§ (2) bekezdésére alapított harmadlagos kereseti kérelmet (feltűnő értékaránytalanság) elutasította, mert a szerződésben a felperesek szerződő félként nem vettek részt, e kereseti kérelem tekintetében a perlési jogosultságuk hiányzik.

A bíróság megállapította, hogy a vételi jog alapítására vonatkozó szerződés érvényességét nem érinti az a körülmény, hogy a II.r. alperes a vételi jog gyakorlásakor az őt terhelő fizetési kötelezettségét maradéktalanul nem teljesítette, illetve nem számolt el. Az ezzel kapcsolatos igényt szerződő félként csak az I.r. alperes lett volna jogosult érvényesíteni.

A III.r. alperessel szembeni keresetet azért találta alaptalannak, mert a II.r. alperes a perbeli ingatlan tulajdonjogát megszerezte, ezért annak III.r. alperes részére történő átruházása nem ütközött jogszabályba.

Az ítélet ellen a felperesek és I.r. alperes éltek fellebbezéssel.

A felperesek kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását kereseti kérelmüknek megfelelően. Hangsúlyozták, hogy az ingatlan forgalmi értékét befolyásolhatta az a tény, hogy a perbeli

ingatlan terhei más ingatlanvagyonra is terheltek. Álláspontjuk szerint az a tény, hogy I.r. alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, elismerésnek tekintendő.

Az I.r. alperes az ítélet megváltoztatását kérte, indokolást nem terjesztett elő.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva arra, hogy felperesek perbeli legitimációval nem rendelkeznek és kereseti kérelmük érdemben is megalapozatlan.

A fellebbezések alaptalanok. Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogkövetkeztetése is nagyrészt helytálló. A fellebbező nem hozott fel olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne a helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A felperesek elsődleges keresetükben azért tekintették színleltnek a vételi jogot kikötő szerződést, mert ez nézetük szerint jelzálogszerződést leplezett, szerintük a szerződést kötő felek nem kívántak adásvételi szerződést kötni.

A szerződés "színlelt" volta és annak semmisségi következménye csak abban az esetben állapítható meg, ha mindkét szerződő fél akarata a jogviszonyukban egy másik szerződés rendelkezéseinek érvényesülésére vonatkozik. A színlelés célja rendszerint a jogszabály vagy harmadik személy jogának, jog védte érdekének kijátszása. Ezeket a feltételeket felperesek az alapszerződés (kölsön szerződés) vonatkozásában nem is állították és az annak teljesülését biztosító vételi jog kikötésénél is csak arra hivatkoztak, hogy a feleket adásvételi szándék nem vezette. Ez a hivatkozás azért sem fogadható el, mert biztosíték kikötése (annak tényleges formájától függetlenül) mindig az alapszerződés teljesülését célozza, nem pedig a kikötött biztosíték tulajdon jogának megszerzése.

A kiköthető biztosítékok között a zálogjog mellett a kölcsönszerződést biztosító vételi jog is közismert és gyakran használt intézmény a pénzügyi világban. Ekkor a felek eredeti célja nem adásvételi szerződés kötése, hanem a jogosult által nyújtott kölcsön visszafizetésének vételi joggal történő biztosítása, az adásvételi szándék csak feltételelesen, nem fizetés esetére áll fenn. E perben a felperesek nem is állították, hogy a szerződő felek nem kívánták a kölcsönt biztosítani, sőt abból indultak ki, hogy a felek a kölcsönt ingatlannal biztosítani akarták, azonban ezt csak jelzálog útján tartották lehetségesnek, figyelmen kívül hagyták a vételi jog biztosítéki szerepét.

Miután felperesek a megkötött szerződés színleltségét az eljárás során nem bizonyították, az elsőfokú bíróság helyesen utasította el az ezen a jogcímen előterjesztett kereseti kérelmet.

A Ptk. 202.§-ban szabályozott uzsorás szerződés semmisségének megállapításához a törvény két feltétel együttes fennállását írja elő: egyrészt a másik szerződő fél helyzetének kihasználását, másrészt a feltűnően aránytalan előny kikötését. Nem lehet kizárni az uzsora megállapítását jogi személy sérelmére sem. Ilyen esetben az uzsora megállapításának objektív feltétele, hogy a szerződést kötő gazdálkodó szervezet válságos gazdasági helyzetét kihasználva jusson a másik fél feltűnően aránytalan előnyhöz. A válságos helyzetben hozott

egzisztenciális kényszerből fakadó döntés hatása hátránnyal és súlyos sérelemmel jár a döntéshozóra, és különbözik a gazdasági értelemben gyakran előforduló gazdasági kényszer meghatározta döntéstől. Ez utóbbi a gazdasági körülményekhez igazodva hozott döntés, amellyel a döntéshozó az adott helyzetben a lehetséges legnagyobb haszonnal, illetve legkisebb veszteséggel járó megoldást választja.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I.r. alperes a szerződéskötéskor valóban előnytelen gazdasági helyzetben volt, egyre nehezedő liquiditási gondjai voltak, azonban a szerződés megkötése nem hátrányt jelentett az I.r. alperesnek, hanem a legkisebb veszteséget okozó megoldás volt. Az I.r. alperes maga sem állította, hogy válsághelyzetben lett volna a szerződés megkötésekor. A kölcsön alapján az I.r. alperes munkabéreket tudott fizetni, és egyéb, a hitellel kapcsolatos kezességtől, zálogjogtól szabadult. Az a tény önmagában, hogy a II.r. alperes számára is előnyös volt az ügylet, nem jelenti, hogy a II.r. alperes az I.r. alperes helyzetének kihasználásával kötötte a szerződést.

Mivel az uzsorás szerződés szubjektív eleme (a másik szerződő fél helyzetének kihasználása) hiányzik, nem állapítható meg, az objektív feltétel (feltűnően aránytalan előny kikötése) vizsgálata szükségtelen, mert a törvény csak a két feltétel együttes fennállása esetén teszi lehetővé a szerződés semmissé nyilvánítását.

A Ptk. 235.§ (2) bekezdése értelmében a szerződés megtámadására a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz jogos érdeke fűződik.

A felperesek igazolták, hogy a felszámolás alatt álló I.r. alperes nyilvántartásba vett hitelezői, ezért a feltűnő aránytalansággal kötött szerződés megtámadásához jogos érdekük fűződhet, mivel a szerződés érvénytelenné nyilvánítása esetén az ingatlan visszakerülne a felszámolási vagyongba, hitelezői igényük kielégítési alapját szolgálhatná. Erre figyelemmel a felpereseknek perlési jogosultságuk e tekintetben is van.

Azonban a Ptk. 236.§ (1) bekezdése értelmében a megtámadható szerződés megtámadását egy éven belül kell a másik féllel közölni, majd a közlés eredménytelensége esetén haladéktalanul a bíróság előtt érvényesíteni. A megtámadási határidő a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén a sérelmet szenvedő fél teljesítésekor kezdődik [(2) bekezdés c) pont].

A II.r alperes vételi jogát 2003. április 14-én gyakorolta, az adásvételi szerződés ekkor jött létre az I.r és II.r. alperes között. A felperesek 2004. július 12. napján támadták meg az adásvételi szerződést a szolgáltatás feltűnő aránytalanságára alapítva, az egy éves határidőt közel 3 hónappal lekésve. Nem igazolták, hogy bármilyen módon akadályoztatva lettek volna az igényérvényesítésben, különös figyelemmel arra, hogy 2003. szeptember 17.-én már benyújtották keresetüket, azonban azt nem feltűnő aránytalanságra alapították, hanem a Ptk. 215.§-ában foglalt beleegyezés hiányára figyelemmel támadták meg a vételi szerződést.

A fentiekre figyelemmel ez a kereseti kérelem is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor nem tekintette a felperesek - feltűnő értékaránytalanságra alapított szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti - kereseti kérelmét a Cstv. 40.§-a alapján előterjesztett kérelemnek.

Lehetőség van arra, hogy téves jogcím megjelölésével, de a törvényi tényállás kifejtésével előterjesztett kereseti kérelem esetén a bíróság a helyes jogcímre alapított kérelmet bírálja el. Azonban ennek feltétele, hogy az előterjesztett kérelem - a jogcím kivételével - mindenben megfeleljen a törvényi tényállásnak. A felperesek feltűnő értékaránytalanságra alapított keresete nem felel meg a Cstv. 40.§-ában foglalt törvényi tényállásnak az alábbiak szerint.

A felszámolás kezdő időpontjában hatályos a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi XL. törvény (Cstv.) 40 §-a alapján az a személy, aki valamely felszámolásban hitelező, jogosult megtámadni a felszámolás alatt álló társaság által kötött szerződéseket a felszámolás kezdő időpontjától számított 90 napon belül, ha annak tárgya - többek között - harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkel különbözettel megkötött visszterhes jogügylet, egyéb, a hitelező vagy a hitelezők kijátszására szolgáló, az adós vagyonát csökkentő jogügylet.

A fentiek értelmében kizárólag a felszámolás kezdő időpontjától számított 90 napon belül előterjesztett kereseti kérelmet lehet a Cstv. 40.§-a alapján előterjesztett kérelemnek tekinteni. A felszámolás kezdő időpontját megelőzően, illetve a 90 napon túl előterjesztett kérelem alapján e törvényhely szerint nem alapos a megtámadás. Felperesek az eljárás során többször hivatkoztak hitelezői minőségükre, 2005. augusztus 18-án előterjesztett írásbeli észrevételükben még a Cstv. 40.§-ban foglaltakra is, de minden alkalommal hivatkozásaikkal perbeli legitimációjukat kívánták alátámasztani hivatkozva arra, hogy a Ptk. 201.§-ban foglaltak szerint, figyelemmel a Ptk. 235.§-ban foglaltakra, jogi érdekük fűződik a szerződés megtámadásához. A Cstv. 40.§-ában foglaltakra hivatkozással konkrét kereseti kérelmet nem terjesztettek elő.

Amennyiben az adós ezen jogszabályhely alapján, a törvényes határidőn belül nem él megtámadási lehetőségével, csak a Ptk.-ban meghatározott érvénytelenségi okokra hivatkozva támadhatja meg a szerződést. A 90 napon túl előterjesztett - más, Ptk. jogcímen alapuló, esetleg hasonló törvényi tényállással - keresetet utólag nem lehet a csődtörvényben foglalt jogcím alapján is előterjesztett keresetnek átminősíteni, mivel a határidő elmulasztása erre nem ad lehetőséget.

A felperesek 2005. augusztus 19-i kereset módosításukban megalapozatlanul hivatkoztak arra, hogy a csődtörvényben biztosított 90 napon belül, illetve már azt megelőzően is előterjesztették kereseti kérelmüket hitelezői minőségben. A felperesek ezen állítása nem felel meg a valóságnak, mert az ismertett pertörténetből kétséget kizáróan megállapítható, hogy 2004. március 25. napját követő 90 napon belül nem került előterjesztésre feltűnő értékaránytalanságra alapított kereseti kérelem sem a csődtörvényben, sem a Ptk-ban meghatározott jogcím alapján.

A felperesek az I.r. alperes felszámolását megelőzően előterjesztett eredeti keresetükben a Ptk 215.§ alapján (a szövetkezet beleegyezése hiányában) támadták meg az I.r. és II.r. alperes által kötött vételi szerződést azonban e törvényi

tényállás nem egyezik meg a Cstv. 40.§-ában foglaltakkal. A felperesek csak 2004. július 12. napján előterjesztett keresetmódosításukban támadták meg a vételi szerződést feltűnő értékaránytalanságra hivatkozva, azonban ezen keresetüket a Ptk. 201.§-ára alapították, nem a csődtörvényre és nem is igazolták, hogy a 90 napos határidőt miért mulasztották el.

A perben a felszámolás alatt álló felpereseket felszámoló képviselte. A szakmájában jártas, a csődtörvény rendelkezéseit jól ismerő felszámolónak lehetősége lett volna 90 napon belül feltűnő értékaránytalanság és így a hitelezők kielégítési alapját elvonó ok miatt a szerződést megtámadni.

A felperesek megalapozatlanul hivatkoztak arra is, hogy az I.r. alperes nem védekezett a per során és ez elismerésnek tekintendő. A védekezés elmulasztása csak az eset összes körülményét mérlegelve minősülhet elismerésnek, ami a per tárgyát képező esetben nem volt megállapítható.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét a 253.§ (2) bekezdése alapján - az indokolás fenti kiegészítésével, illetve módosításával - helybenhagyta. A Pp. 78.§ alapján kötelezte a peresztes felpereseket az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 900.000 Ft eljárási illeték állam javára történő megfizetésére a 6/1986 (VI. 26) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján, valamint a II.r. és III.r. alperesek jogi képviselője munkadíjának megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 79.§ alapján - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (3)-(5) bekezdésében foglaltakra is - mérlegeléssel állapította meg, amely tartalmazza az áfát is.

A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a feleket, hogy a perfeljegyzés törlését az ingatlan nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 65.§ (2) bekezdése értelmében az illetékes földhivaltól kérhetik, figyelemmel arra, hogy a feljegyzés alapjául szolgáló per jelen ítélettel jogerősen befejezést nyert.

Budapest, 2007. október 4.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Csányi Terézia Katalin s.k.
s.k.

előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka

bíró

A kiadmány hitelül: